

Danish A: literature – Higher level – Paper 1
Danois A : littérature – Niveau supérieur – Épreuve 1
Danés A: literatura – Nivel superior – Prueba 1

Wednesday 4 May 2016 (afternoon)
Mercredi 4 mai 2016 (après-midi)
Miércoles 4 de mayo de 2016 (tarde)

2 hours / 2 heures / 2 horas

Instructions to candidates

- Do not open this examination paper until instructed to do so.
- Write a literary commentary on one passage only.
- The maximum mark for this examination paper is **[20 marks]**.

Instructions destinées aux candidats

- N'ouvrez pas cette épreuve avant d'y être autorisé(e).
- Rédigez un commentaire littéraire sur un seul des passages.
- Le nombre maximum de points pour cette épreuve d'examen est de **[20 points]**.

Instrucciones para los alumnos

- No abra esta prueba hasta que se lo autoricen.
- Escriba un comentario literario sobre un solo pasaje.
- La puntuación máxima para esta prueba de examen es **[20 puntos]**.

Skriv en litterær kommentar til én af de følgende to tekster:

1.

171

Det var dejligt at være smuk, dejligt at være ung, være smuk og ung, at sidde på bagsædet i en åben Mercedes sportsvogn, at sidde på forsædet i en åben Mercedes sportsvogn, at køre en åben Mercedes sportsvogn, en lun aften, gennem byens tunge luft, de tykt parfumerede gader, og køre og være ung og smuk i en rød sportsvogn, en åben Mercedes, at være kvinde og to unge mænd, én smuk ung kvinde og to smukke mænd, at være smukke alle tre, og de kørte langsomt, og på bagsædet strakte hans fuldkomne ben sig ud over bilens side (og hvem var det der fortalte at de bruger velskabte mandeben når de skal lave optagelser til reklame for pigestrømper) og hans hår stod stridt og langt ud og havde gyldne og askegrå striber i det askesorte, og ved siden af hende førte den andens lange elegante smidige fingre rattet, berørte det næppe, men alligevel syntes bilen at rette sig som efter usynlige styrebefalinger, og guldarmbåndet vejede tungt og vejede hans tungt brune teint, regelmæssig, som han strøg hånden over panden, og hun selv, smuk, med højre arm let bøjet over bilens side, støttet mod forruden, ansigtet bøjet let bagover så hun kunne betragte begge mænd, begge smukke mænd, ham der kørte og ham der lå på det smalle bagsæde, en smuk kvinde der betragter to smukke mænd, en kvinde med langt blondt hår der ikke kommer i urede selv når bilen bliver kørt hårdere (og hvis det kommer i urede så er det det ordnede urede man finder hos unge smukke blonde kvinder der kører i hårde sportsvogne uden at få deres lange blonde hår i urede når der bliver kørt hårdt), og hvorfra vidste hun at hun var smuk, hvem havde fortalt hende det, havde de det, var de ikke mere forelskede i sig selv end i hende, hvem af dem var forelsket i hende, hvem af dem fandt at hun var smuk (selv om de så nok så stærkt påstod det, så stærkt som de kørte deres stærke Mercedes), hun var grim, hun var ikke smuk, hun havde elsket en mand med lange fuldkomne ben og sølvstriber i hans askesorte hår, og nu elskede hun en mand med tungt og ægte guldarmbånd, en mand hvis teint var solariumægtebrun og ikke billig Tenerife, og han elskede hende, den grimme, den grimme skønne unge langbenet blonde kvinde (hvis ben var så perfekte at hvis det ikke havde været fordi man principielt foretrak perfekte mandeben til reklamer for damestrømper så havde man valgt hende og hendes ben), og hvad ville det sige at elske, elskede han hende højere end sit guldarmbåndsur, end sin dybtbrune teint, end sin røde åbne vildhvidforlæderbetrukne Mercedes, end sin ven, kammerat, venindes forhenværende elsker og stadig begges kammerat (ham med de flotte ben), hun var grim, hun var ækel, vederstyggelig, hendes hår var tyndt, hendes ben var stankelben, hendes øjne var for små, hendes tænder for skæve, hendes næse var kroget, hvor kunne nogen dog finde på at kalde hende smuk, ung og smuk, når hun jo dog var gammel gammel gammel og hæsleg.

Peer Hultberg, *Requiem* (1985)

2.

til mine forældre

jeg blev ikke det, i ventede –
jeg blev alt det, i havde frygtet –
i lod mig vokse op
næret ved jeres afsavn.
5 i opdrog mig med skjulte taarer –
opdrog mig
til at leve jeres liv – fortsætte det –
skal jeg sige:
saadan levede i; i gjorde ret –
10 altsaa er det godt at leve saadan.
skal jeg?
eller skal jeg dræbe haabet i jer?
fortælle jer, at jeg ikke blev som i –
at min verden er en anden end jeres,
15 min glæde,
min smerte en anden end jeres –
vil i tro paa min tak til jer?
paa min tak til livet?
eller vil i sige:
20 han fik alt,
han tog alt af os,
og giver os intet tilbage,
andet end sorg og skuffelse.
jeg ved, i har ret, naar i siger det.
25 jeg tror, jeg har ret, naar jeg gaar til mit eget land.
men jeg gaar tøvende –
jeg gaar langsomt og tungt –
men jeg tror, jeg skal gaa.

Gustaf Munch-Petersen, *det nøgne menneske* (1932)
